

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Praze**, se sídlem Praha 5, nám. Kinských 5, týkající se žaloby proti usnesení žalovaného ze dne 18. srpna 2015, sp. zn. 46 A 82/2015 (ve věci odmítnutí žaloby ve správním soudnictví), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. listopadu 2015, č. j. 22 A 110/2015 – 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Ostravě žalobu proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Praze vydanému v soudním řízení správním. Proti Krajskému soudu v Praze podal žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobu proto, že odmítl jeho žalobu proti osmi usnesením Krajského soudu v Brně, jimiž byly odmítnuty jeho žaloby proti šesti usnesením Krajského soudu v Brně a dvěma usnesením Nejvyššího správního soudu. Krajský soud v Ostravě vyšel při hodnocení obsahu žaloby z § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Následně došel k závěru, že v daném případě žalobce nenapadá rozhodování „v oblasti veřejné správy“. Krajský soud v Ostravě k tomu uvedl: *„Soudy, tedy i Krajský soud v Praze, který napadené rozhodnutí vydal, jsou nepochybně orgány veřejné moci, přičemž v některých specifických oblastech vystupují v pozici správního orgánu (např. při poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, popř. při vyřizování stížností). V pozici správního orgánu však nevystupují soudy při výkonu své hlavní činnosti, kterou je výkon soudnictví.“*

[2] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „napadené usnesení“) podal žalobce (dále též „stěžovatel“) prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě návrh označený jako kasační stížnost. Zde Krajskému soudu v Ostravě vytýká mimo jiné to, že jednal ve věci, i když nebyl zaplacen soudní poplatek, že nesprávně označil žalovaného (kterým měla podle něj být Česká republika-Krajský soud v Praze) a zejména že žalobci neumožnil se „veřejně vyjádřit“. Dále způsobem sobě charakteristickým označuje napadené usnesení za „subjektivní“ a za „zmatečné, nepřezkoumatelné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR“. Krajský soud v Ostravě je podle něj soudem „tajným“ a předseda senátu podle jeho názoru „zneužívá svých pravomocí tím, že úmyslně a svévolně překrucuje zákony“ a je podjatý, neboť „k rozhodnutí o žalobě nepotřebuje účastníky řízení a vystačí si sám se svými subjektivními tvrzeními“. Lze tedy říci, že obsahem kasační stížnosti je stručně řečeno nesouhlas s napadeným usnesením krajského soudu pro rozpor se zákonem (§ 103 odst. 1. písm. a) s. ř. s.).

[3] Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012 - 13).

[4] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni podání kasační stížnosti celkem 256 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamena, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[5] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost proti odmítavému usnesení Krajského soudu v Ostravě je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písenný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků

pokračování

a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015 č. j. 2 As 223/2015-43 či ze dne 8. 10. 2015 č. j. 3 As 185/2015-40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám).

[6] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[7] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejší soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[8] Obdobný postup již opakovaně zvolil – byť vůči jinému stěžovateli – i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 Aps 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by daného stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznáv, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

[9] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005 č. j. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS, nověji a přímo ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16.

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[11] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. listopadu 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu